

*Senden başkasına gönül verirsem
Gençliğimin baharında solayım...*

KELEBEKLER GAMSIZ UÇAR

ROMAN

AHMED
GÜNBAZ
YILDIZ

Ana ufuklar, “Gel!” diye bağıır,
Ellerinde çiçek haykırarak.
Seni gür sesiyle hayat çağırır,
Beni de çığneyip geçtiğın toprak.

Gecenin nakışları hasretle dokunur, hüznün renginde işlenir. Geceler ozanları andırır, ozanlarsa gecenin hazin esintilerinden çaldıkları sevda şiirlerini mırıldanır.

Hülyalar yalnızlığın efkârını demlerken zaman, en derin soluklu tecessüslerin kollarında aşkın mahmur tazeliğini yaşar. İşte tam da o anlarda gönüller firar eden, naif ve içli duyguların ziynetini dizelere giydirerek geceyi taçlandırır. Geceler, ozanlar kadar gamlıdır. Hele ki dolunay ve yıldızlar, bulut örtüsünü üzerlerine çekmişse, ozanlarla gece kaynaşır.

Herkes uykudaydı. Derin bir sessizliğin ürpertisi sarmıştı Haluk’un ruhunu. Yalnızlığın kucağında inleyen odada vesveseler esir almıştı düşüncelerini. Az önce uzandığı yatağından tedirgin bir kıpırdanışla kalktı, lambayı yakmak için el yordamıyla bulduğu elektrik düğmesine dokundu.

Aşamadığı sıkıntıların cenderesinde sıkışıp tutsak kalan hisleri, bulunduğu odadan bir an önce ayrılmasını söylüyordu ona. Bitkindi. Yorgun bir hareketle balkonun kapısını açtı. Boğazında düğümlenen ukdeleri çözebilmek umuduyla derin bir nefes indirdi ciğerlerine. Sokağa ve gecenin kuşatmasındaki semaya efkâr tüten gözleriyle içli bir seyir tutturdu. Dışarı ıssızdı, kimsecikler yoktu etrafta. Kaldırımların bile hissedilen, gamlı bir manzarası vardı. Anlaşılan, yalnızlık onların da celladı olmuştu.

Henüz on altı yaşındaydı Haluk. Hassas bir çiçek gibi tedirgindi ve yaşadığı şehre karşı alıngandı. Duyguları, yine kâşifliğe soyunmuştu. Yüreğinde bulamadığı her şeye karşı yoğun ilgi duymaya başlamıştı. Yeni karşılaştığı her tavra, ilk kez duyduğu her kelimeye, hayata dair farklı duruşları olan kimselere ilgisi derin ve ilginçti son günlerde. Buluş fırtınası yaşıyordu beyni. Her şeye eleştirel bakıyor, bu da hırçınlığını daha da artırıyordu. Arkadaşlarına nazaran daha talihsiz buluyordu kendini. Arkadaşları, Haluk'a göre daha özgür, daha rahat yaşıyordu. Ders bitiminde, okuldan çıkar çıkmaz evlerine dönmek yerine, gruplar hâlinde gezip eğlenmeyi tercih ediyorlardı. Haluk ise arkadaşlarına katılmıyor, evin yolunu tutuyordu genelde. Zira buna ne imkânı ne de ailesinin müsaadesi vardı. Arkadaşları ile arasındaki farkı hissettikçe inanılmaz buhranlara giriyordu. Başında kavak yelleri esiyordu. Zeki bir delikanlıydı ve aslında her şeyin bilincindeydi. Yaşadığı maddi, manevi güçlükler ve hürriyetinin kısıtlanması daha da bunaltıyordu onu. Geleceğe dair kaygıları vardı. Ruhunda fırtınalar koparan ve adını henüz koyamadığı duyguların sıkıntısını yaşıyordu son günlerde.

Evleri İstanbul'da, Anadolu Yakası'ndaydı. Oturdıkları daire, tren yolunun hemen kenarında bulunan bir apartmanın dokuzuncu katındaydı. Haluk, Marmara Denizi'ne bakan pencereden gecenin hüznüne ortak oluyordu yine. Gelip geçen trenler, gecenin erken saatlerinde olsun, şafak sökmeden hemen önce olsun mutlaka bölerdi onun uykusunu. Trenin geliş ve gidiş vakitlerine alışmıştı artık. Vagonların rayların üzerinde kıvrılarak akışı, ninni gibi geliyordu kulaklarına.

Ankara istikametinden gelen trenlerden çok, Ankara'ya giden trenler Haluk'un dikkatini çekiyordu, çünkü Haluk yüreğini oralarda bırakmıştı.

Saat 23.45'ti. Haluk, pencereden dışarı uzattığı bakışlarını rayların üzerine kenetlemişti. Onun beklediği tren, her akşam 23.30'da Haydarpaşa Garı'ndan hareket ederdi ve Ankara'ya doğru akıp giderdi. Vagonlarına duygularını yüklediği bu treni her gece aynı saatlerde, aynı merakla bekler, gamlı bir seyir ve derin bir iç çekişle uğurlardı. Zira hayatının kahramanı, yanı başında büyüdüğü ve kendine en iyi örnek olarak seçtiği insan orada, Fatih Ekspresi'nin gittiği şehirde yaşıyordu.

İki kardeşlerdi. Annesi ve babası çalışıyordu. Bu yüzden kız kardeşini İstanbul'da, Avrupa Yakası'nda yaşayan anneanne ve dedesinin yanına bırakmışlardı. Haluk ise hayatının azımsanmayacak kadar uzun bir dönemini babaannesinin ve dedesinin yanında geçirmişti. Haluk'un babaanesi ve dedesi öğretmen emeklisiydi. Haluk, anne ve babasından ziyade, yanında büyüdüğü bu insanlara alışmış, dünyasını âdeta onlarla bütünleştirmişti. Ne var ki son iki yıldır zor durumdaydı Haluk. Benliğini dipsiz karanlıklara, kaosa

sürükleyen inanılması zor bir hasretle yaşıyordu. Kendini ifade edemiyor, duygularını ailesine dökemiyordu. Yüreğindeki özlemin acısı tavırlarına yansıyor.

Babası hatırı sayılır bir şirketin pazarlama müdürüydü. Annesi ise banka müfettişiydi. Dışarıdan bakıldığı zaman, bölünmüş bir aile görünümü veriyorlardı. Kız kardeşi Füsün, annesinin ve dedesinin yanında kaldığı için onların oturduğu semttaki bir lisede okuyordu. Ailesiyle sadece hafta sonu tatillerinde görüşebiliyordu. Füsün, Haluk'a göre daha rahat bir hayat sürüyordu, çünkü onun her hizmeti görülüyor, en azından okuldan eve döndüğünde hazır bir sofraya buluyordu. Haluk ise bu şansını yitireli hayli zaman olmuştu.

Babaannesi öldüğünde annesi ve babası, Haluk'u yanlarına almıştı. Bu sebeple el bebek gül bebek zamanlarını çoktan geride bırakmıştı Haluk. Okul dönüşlerinde sofrasını kendi hazırlamak zorundaydı. Çoğu zaman evde ne bulursa onunla yetinmek mecburiyetinde kalıyordu: peynir, ekmek, sahanda yumurta... Babası ve annesi, sabah kahvaltılarını bile iş yerlerinde yapıyordu. Evde birlikte buldukları akşamlarda ise kolay hazırlanan, kahvaltı türü yiyecekler, ailenin değişmeyen menüsü hâline gelmişti. Ayrıca ailesi Haluk'a harçlık konusunda oldukça cimri davranıyordu. Tüm bunlar birikmiş, uzun zamandır bastırıldığı duyguları, Haluk'u patlamaya hazır bir bomba hâline getirmişti.

Baba, kendini zenginlik hırsına kaptırmış, yoğun bir çalışma hayatının akışına girmişti. Sabahları erkenden çıktığı evine geç vakitlerde dönüyordu. Anne ise eğlence müptelası bir kadındı. Komşularıyla bir araya gelip eğlence geceleri düzenliyor, annelik sorumluluğunu bir kenara bırakıyordu. Beklediği ve hakkı olan ilgiyi yaşadığı yuvada bulamıyor oluşu, bitmek tükenmek bilmeyen aşırı ilgisizlik, Haluk'u

her geçen gün biraz daha hırçınlaşıyor, sıkıntılarını daha da artırıyor. Babasına ve annesine tepkiliydi bu sebeple. Annesini babasına şikâyet ediyor; onun eğlence müptelası, annelikten uzak bir kadın olduğunu yüzüne karşı haykırmaktan endişe duymuyordu. Anne ise oğlunun verdiği tepkilere karşılık Haluk'a olan şefkatinin üzerini duyarsızca çiziyordu. Ancak bir gün, Haluk'un bu tavrına oldukça yüksek perdeden karşılık verdi. Annenin çehresi nefret çizgileriyle örülmüştü, oğlunun gözlerinin içine bakan gözleri alev saçıyor âdeta.

“Söyler misin Haluk, bu tutumunla ne yapmak istiyorsun? Şikâyetlerinden dolayı babanla aramızın açılması hoşuna mı gidiyor?”

Haluk, umursamaz ve oldukça sakindi annesinin gözlerine bakarken. Annesini daha da inciten, hırpalayan bir cevap verdi ve bu cevabı verirken gözlerinde alay ifadesi seziliyordu.

“Kendine çeki düzen vermeni istiyorum!”

Salonun perdeleri âdeta titriyordu annenin azarından.

“İnanamıyorum, sen nasıl bir evlatsın? Ne gibi bir bozukluğum varmış benim, söyler misin? Hangi davranışım bozukmuş da düzelterekmişim?”

Haluk'un bakışlarında, anneyi daha da kıskırtan anlamlar yüklüydü.

“Haksızlar, hep senin gibi yüksek perdeden konuşurlar anne! Neden bağırıyorsun ki? Yoksa korkup susacağımı mı sandın? Öyle bir düşüncen varsa yanılıyorsun!”

Aynı tondaydı annenin feryadı:

“Küstah! Tabii, sen korkar mısın hiç! Arkanda kale gibi duran bir umudun var, öyle değil mi?”

Annesinin gözlerinin içinde delici pırıltılar beklerken, Haluk'un yüzünde isyanlar belirliyordu.

“Onu bu işe karıştırmamalısın anne!”

“Neden, öfkelenendir mi seni bu?”

“Evet, öfkelenirim!”

“O yetiştirdi seni. Hayattaki en büyük yanılığımız, seni dedenin yanına bırakmış meğer!”

Delikanlının hırçınlığını artırmıştı annenin sözleri.

“Kendi rahatlığınız adına yaptınız bunu. Bir de kalkıp onları suçlamayın! Babaannem ve dedem, yaşlarına rağmen emek verdiler bana. Ya siz anne, çocuklarınıza karşı hangi görevinizi itina ile yapabildiniz, söyler misin? Hangi gün sıcak bir çorba pişirdin bu evde? Peynir, zeytin, yumurta... Onları da kendim hazırlıyorum. İçki, kumar, eğlence! Düzgün, bize örnek olabilecek bir hayatınız mı var?”

Haluk'un hırçınlığı artmıştı.

“Sence bir annenin hayattaki duruş biçimi bu mudur anne?”

Daha çok bir çığılığı andırıyordu annenin tepkisi:

“Deden olacak adam mı öğretiyor sana bunları?”

“Onu karıştırmaya diyorum sana!”

Annenin sesinin tonu oldukça düşmüş, hüznünden gözleri buhurdan gibi kaynamaya başlamıştı. Arkasındaki koltuğa bırakmıştı kendini. Dilinde sitem vardı, sesi ağlamaklıydı:

“Ukala! Utanıyorum senden! Babana ve annene karşı saygısızlığın artık haddini aştı. Senin için her fedakârlığa katlanıyoruz. Özel okulda okuyorsun, her imkânın var. Bu ne nankörlük, söyler misin?”

Haluk'un da sesi düşmüştü, ancak gergin bir yüz ifadesi vardı.

“Ben utanılacak hiçbir şey yapmıyorum anne. Hiçbir kötü alışkanlığım yok. Sizler gibi sorumsuz yaşamıyorum!”

Dişlerini sıkıyordu anne. Sesinde öfkenin kahreden rengi vardı.

“Henüz buluş sıkıntılarını bile atlatamamış toy, tecrübesiz bir çocuktan mı öğreneceğim ben hayatı?”

Buruk bir alay vardı Haluk'un bakışlarında.

“Doğruları yaşayabilmek sadece yaşla orantılı olsaydı dünya huzur içinde olurdu anne!”

“Bırak şimdi lafı saptırmayı. Hayatta kendine bir örnek arıyorsan baban var, ben varım. Adam gibi düşün, adam gibi yaşa. Her şeyden önce kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğren. Harçlığın var, evde yiyecek ve içecek her şey var. Tüm bunların yanında özel okulda okuyorsun, neyin eksik söyler misin? Dedem dediğin adamın arkasına atıp umursamadığın kişiler senin annen ve baban. Bizleri örnek al kendine, çağdaş, hayatı seven ve anlayan, mücadeleci biri ol!”

Sesi hassastı artık. Anne, duygusallığı seçmişti oğlunun gözlerine bakarken.

“Babanı da beni de hiçe sayıyorsun anlamsız bir tutku yüzünden. Verdiğin bu tepkiler, bizim için çekilir dert değil. Anla biraz. Konuştuğumuz her konuda, söylediğin her sözde deden var. Âdeta her şeyi onun ağzıyla konuşuyorsun. Fikirsiz, kişiliksiz bir insan görüntüsü çiziyorsun karşındakilere. ‘Dedem bu konuda şöyle düşünürdü. Dedem olsaydı şöyle yapardı...’ Dedem, dedem, dedem... Kendine ait herhangi bir fikrin yok mu senin?”

İçli, derin bir soluk almıştı Haluk.

“Sizin bütün sıkıntınız dedem mi anne?”

“Evet, deden! Yanlış bir örnek o senin için. Babanı ve beni tam anlamıyla sildin. Çocuğumuzun gözünde arka planda kalmak, gitgide daha zor geliyor bize.”

Haluk, kahırlı bir seyir tutturmuştu. Annesinin gözlerine bakıp, “O hâlde anlaştık. Sizleri örnek alacağım bundan böyle, ama sakın bu yeni hâlimden şikâyetçi olmaya kalkışmayın anne!” dedi.

Annenin suratında ferahlatıcı bir rüzgâr esti. Gözlerinin içi gülüyordu oğlunu incelerken.

“Nerede o günler!”

O günden sonra çok şey değişti Haluk’un hayatında. Dedesinin hayat duruşunu örnek alıp yaşama düşüncesi, bambaşka bir şekle bürünmüştü. Eskiyle kıyaslanamayacak kadar fırtınalı günler yaşıyordu Haluk. Saçlarını uzatmış, kulaklarını deldirip küpe takmıştı. Okuldan döner dönmez, diz kısmını özellikle yırttığı kot pantolonunu giyiyor; odasına kapanıp, müzik setinin sesini sonuna kadar açarak ortalığı inleyen, çılgın pop parçalarla binayı ayağa kaldırıyor. Haluk, kat komşularını bile çileden çıkararak hareketlerde bulunuyordu ve bütün bu hareketleri anne ve babasının evde olduğu saatlerde bilerek yapıyordu. Komşulardan gelen sert tepkiler, şikâyetler şaşırtıyordu anne ve babayı. Okulundan ve yaşadıkları mahallenin sakinlerinden kimseler, yolda onları durdurup Haluk’tan yakınıyorlardı. Haluk kavgacı, hırçın, serseri biri olup çıkmıştı son günlerde.

Anne ve baba, Haluk’a söz dinletemeyince kendilerine göre tedbirlere başvuruyordu. Aldıkları ilk tedbir Haluk’un,

dedesiyle iletişimini sağlayan ev telefonunu Şehirler arası görüşmelere kapatmak olmuştu. Karı kocada bir saplandı hâline gelmişti bu. Onlara göre dedesi akıl veriyordu Haluk'a. Maddi ve manevi olarak beslendiği tek kaynak oydu. Telefon faturaları abartılı meblağlara ulaşmıştı son aylarda, daha doğrusu onlar, kendilerini buna inandırmıŐtı. Haluk dedesinden akıl alıyor, tepkilerini bile ona danıŐarak gösteriyordu. Telefonun Şehirler arası aramalara kapatılmasının hemen ardından, Haluk'un zaten yeterli olmadığını sık sık dile getirdiği harçlıklarına da kısıtlama geldi. Hak etmediğine inandığı bu davranıŐlar, Haluk'u çileden çıkarıyordu. Hırınlığının dozunu biraz daha artırmıştı bu sebeple. Bir hafta sonu tatilinde oğluyla baş baŐa kalan anne, Haluk'un davranışları karşısında ıldırılmamak için direniyordu âdeta. Aldığı tedbirlerin aksi tesirleri, yeni arayıŐlara sevk etmiŐti Haluk'u. İlık bir bakış vardı gözlerinde. Anne oğul kahvaltılarını birlikte yapmıştı. Anne, oğlunu müŐfik bir tavırla karşısına almıştı.

“Bak oğlum, bizleri haksız yere zdğnn farkına varmalısın artık. Bizler seni her yürekte daha çok sakınır ve herkesten daha çok severiz. Bundan hiçbir Şekilde Őphen olmasın!”

Haluk, annesinin gözlerinde anlamlı bir seyir tutturmuştu ve fark edilir bir anlayıŐla cevaplamıştı annesini:

“Ben de sizleri seviyorum anne, bundan da sizin Őpheniz olmasın!”

Hassas, içli, hatta yalvarmaklıydı annenin sesi:

“İyi de evladım, insan sevdiklerini bu kadar zer mi? KonuŐmalarınla verdiğin tepkiler arasında sence de çelişki yok mu?”

“Ben, hiç çelişki göremiyorum anne. Bu çelişkilerin neler olduğunu bana izah eder misin?”

“Bak oğlum, sana bizim gibi yaşa, dediysen pantolonunun dizlerini parçala, kulaklarına küpeler tak, saçlarını düzensiz bir şekilde uzat, okuldaki ve mahalledeki arkadaşlarınla kavga et ve komşuları rahatsız edip bize şikâyet getir, demek istemedik. Bizler gibi çağdaş yaşa, kendi hayat tarzını kendin belirle, demek istedik. Senin yaptıklarına baktığımızdaysa bir bunalımın dışı vurumlarını görüyoruz.”

“Evin telefonunu şehirler arası görüşmelere kapamak, cep telefonuma el koymak, zaten yeterli bulmadığım harçlığımı biraz daha kısıtlamak da bunların içinde mi anne?”

Sorular anneyi zor durumda bırakmış gibi görünse de kolay bir cevabı vardı:

“Telefon faturasının hangi meblağlara ulaştığını, babanın telefonu ile benim telefonumu gizlice alıp kendine kontör gönderdiğini de hatırlamaya çalışır mısın lütfen? Sen de biliyorsun ki sıraladığım bu hususlarda sınırları fazlasıyla aştın.”

“Anne, sen öncelikle kumar masalarında kaybettiğin paraların israf edildiğine kendini inandırmalısın!”

Aysun Hanım, Haluk’un konuşmasının devamını beklemeye bile sabredememiş, sesini birden yükseltmişti. Hırçınlığı son kerteye ulaşmıştı.

“Ben, kendi kazandığımı harcıyorum! Peki, ya sen Haluk?”

“Anne, baba ve çocuklar ailedeki her şeye ortaktır, diyen sen değil miydin anne? Üstelik bu, geleneğin de bir şartı. Anne ve babalarının sizlere verdiği emekleri, sizler de ço-

cuklarınıza vermek için varsınız. Unutmayın ki o hizmetleri, çocuklarınıza geri vermek için ödünç almıştınız onlardan.”

“Bunlara aklın eriyor da nedense o akıl anneni, babanı üzmemeye yetmiyor. Özel okula, servisle gidiyorsun. İhtiyaçlarını yeterince karşılıyorsun. Peki, daha ne istiyorsun bizden?”

“Bana şefkatini verin anne! Sizden sadece biraz şefkat istiyorum!”

Bu sözleri duyan anne, kabından iyice taşmıştı.

“Ah, o deden yok mu senin!”

Bu ses, bu öfke, Haluk’u çileden çıkarmaya yetmişti.

“Anneee!”

Rüzgâr, hoyrat bir kırbaç gibi şaklıyordu pencerede. Ara ara yağmur damlaları vuruyordu cama. Dışarıdan gelen sesler, odanın sessizliğini bozuyordu ve gece lambasının fersiz ışığı, cılız bir aydınlık veriyordu ortama. Vehim, tıpkı bir dev gibi büyüyordu beyninde. Birkaç gün önce annesinin arabasının yedek anahtarını geçirmişti eline ve bu anahtarı, dehşetli bir sır gibi saklıyordu. Hava muhalefetine rağmen dışarıyı sanki “Gel!” diye sesleniyordu ona.

Babası ile annesi çoktan uyumuştular. Haluk, düşüncelerinin vesvesesine kaptırmıştı kendini. Yatağından usulca kalkıp oturdu. Tavırları bir sarhoşun vurdumduymazlığını anımsatıyordu. Sıkıntılarını bastırabilmek için derin bir nefes aldı önce. İrade dışı bir refleksle indi yatağından. Görünmeyen bir elin çağrısına bırakıyordu kendini. Rüzgârın etkisiyle pencereye vuran yağmur tanelerinin çıkardığı sesler, bir ninni gibi yankılanıyordu kulaklarında. Kendini pen-

cerenin kıyısına çekerek, usulca ayağa kalktı. Boş, anlamsız bakışlarla, buğulanan camdan dışarıyı uzunca bir süre seyre daldı. Gece, sokak lambalarının sisle oynadığı oyuna bırakmıştı kendini.

Tren rayları ve biraz ilerideki deniz, bulanık ve sığ bir görüntünün silik fotoğraflarını düşürüyordu gözlerine. Bu duyarsız bakışlar, iç âleminde kopan yaman fırtınaların birer belgesi gibi yansıyor dış dünyasına. Bastırılmış duygularının velvelesi, korkunç ürpertiler işlemiştii çehresine. Beyninin süzemediğı düşünceleri, arzularını yerine getirebilmesi için onu yüreklendiriyordu. Pencerenin kenarından bir gölge gibi süzölüp üzerini giyinmeye başladı. Saat tam gece yarısını gösteriyordu o evden ayrılırken. Odasından sessizce çıkıp gitti. Sokak lambaları, tedirgin ışıklarla aydınlatıyordu etrafı. İçindeki buyurganlık hissini verdiği cesaretle annesinin arabasına yaklaştı. Etrafta garip, ruha kasvet veren bir sessizlik hâkimdi. Rüzgâr ve az önce camlara vuran yağmur dinmiş, kaygan bir zemin bırakmıştı ardında.

Telefon

Gece, şehrin üzerine siyah perdelerini çoktan çekmişti. Sokak lambalarının, zifiri karanlığın arasından ışıklarını zorla ulaştırdığı kuytulardan el yordamıyla ulaşmıştı annesinin arabasına Haluk. Kalbi dayanamadığı bir heyecanla sarsılıyordu. Beyni, bedeni ve bakışları yenik düşmek üzere olan bir insanın görüntülerini sergiliyordu. Anne ve baba, gecenin bu saatlerinde Haluk'tan habersiz, uykunun en demli anlarındaydı. Telefonun ürperti veren sesiyle uyandıklarında saat gecenin ikisini gösteriyordu. Evin hanımından önce Özkan fırlamıştı yatağından. Aysun, uyku sersemliğini savuşturabilmek için gözlerini ovuşturuyordu. Özkan'ın konuşmalarını dinlerken ürkek bir hâli vardı.

“Alo!”

Telefonun öteki ucundan gelen ve yabancısı olduğu sese dikkat kesilmişti Özkan.

“Affedersiniz, kiminle görüşüyorum?”

Bu soru ve kulaklarının aşına olmadığı bu ses, Özkan'ı rahatlatmış gibiydi.

“Gecenin bu saatinde kimi aradığını bilmiyorsun da neden rahatsız ediyorsun?”

“Saati biliyorum, ancak aradığım telefonun yanlış bir numara olmadığını da biliyorum beyefendi!”

Telefondaki ses, “Trafikten arıyorum,” dedikten sonra aracın plaka numarasını okudu ve, “Bu araç sizin değil mi?” diye sordu.

Hayrete düşmüştü Özkan. Az önceki rahatlık yoktu çehresinde. “Evet,” dedi ve sonunu dinlemeye çalıştı konuşmanın.

“Haluk Saruhan neyiniz oluyor?”

“Oğlum.”

“O hâlde beni dikkatle dinlemelisiniz. Oğlunuz, plakasını okuduğum araçla bariyerlere çarparak kaza yapmış ve şu anda hastanede. Doktorlar hayati tehlikesinin olmadığını söylediler, önce bu haberle rahatlatayım sizi.”

Sesi patlama yapmıştı Özkan’ın. Oldukça yüksek bir tondaydı tepkisini verirken.

“Memur Bey, bir yanlışlık olmasın! Adı geçen araç bizim, ancak oğlum şu anda yatağında uyuyor olmalı!”

“Beyefendi, biz gerekeni yaptık. Aracın ruhsatı ve kimliği oğlunuzun üzerindedir.”

Paniği ölümcül derecedeydi Özkan’ın.

“Hemen geliyorum!”

Aysun, duyduğu sözlerin hışmına kaptırmıştı kendini.

“Özkan! Neler duyuyorum!”

Ahizeyi yorgun bir el hareketiyle koymuştu yerine Özkan. Saçlarını parmaklarıyla taramaya çalışırken bitkin bir hâldeydi. Derin bir nefes indirdi ciğerlerine, gücünü toplamaya çalıştı eşinin gözlerine bakarken.

“Bir bilebilsem!”

“‘Oğlum,’ dedin. ‘Araç...’ dedin.”

“Haluk kaza yapmış, polis öyle söylüyor. Oysa odasında uyuyor olmalı!”

Duydukları endişe, bedenlerindeki uyuşukluğu çözmüş-tü. Önce baba, arkasından anne peş peşe koştu Haluk’un odasına. Odanın kapısı yarıya kadar açıktı. Özkan, tedirgin bir hâlde Haluk’un odasına girdi. El çabukluğu ile yaktı lambayı ve şedit bakışlar gönderdi Haluk’un boş yatağına. Aysun, nefes nefeseydi Özkan’ın hemen arkasında dururken. Gözlerine inanmak istemiyorlardı bir türlü.

Aysun, “Haluuuk!” diye odanın sessizliğini yırtan, keskin bir çığlık attı.

Özkan ise direncini toplamaya çalışıyordu. Üzerlerine rastgele bir şeyler alarak apar topar evden çıktılar. Kentin ufuklarını siyah bulutlarla dokuyan gece ürpertiliydi. Karanlıklara meydan okuyan dehşetli pırıltılar vardı Özkan’ın ve Aysun’un gözlerinde. Aysun, telaş içinde arabasını park ettiği yere bakıyordu. Özkan, arabasının kapısını zar zor açmış, gideremediği heyecanının tedirginliğiyle kontağı yokluyordu. Bir yandan da Aysun’a, “Haydi acele et!” diye sesleniyordu.

Trafik, oldukça sakindi. Aysun, kaos içindeki aklıyla bir şeyler sayıklıyor, Özkan onu hiç duymuyormuş gibi yükleniyordu gaza. Hastane binasının acil servisi önünde acı bir frenle durdurdu aracını. Apar topar indiler araçtan. Şaşkın bakışlarının tayin ettiği istikamete yönlendirdiler adımlarını. Hastanenin acil kapısından içeri dalıp müracaattaki görevlinin karşısında durdular. Özkan, soluk soluğaydı göz göze geldiği hemşireye seslenirken:

“Trafik kazası yapan bir çocuk getirilmiş az önce, adı Haluk Saruhan.”

Hemşire önündeki listeye göz gezdirdikten hemen sonra Özkan’ın sorusunu cevapladı:

“Ameliyata alınmış.”

Karı koca, hayatlarının en sıkıntılı gecelerinden birini yaşıyordu. Ameliyat gecenin dördüne kadar sürmüş, Haluk nihayet odasına alınmıştı. Ayılmaya başlayan genç adam, gözlerini açtığı anda anne ve babasını baş ucunda görünce mahcubiyeti artmış, dişlerini birbirine kenetlemişti ıstırasında. Konuşamıyordu. Dudaklarında çatlaklar oluşmuştu susuzluktan. İçli, derin bir nefes almıştı anne ve babasının gözlerine utançla bakarken. Göz pınarları, bentlerini çoktan yıkmıştı. Tespih taneleri gibi yaşlar sıralanmaya başlamıştı yanaklarına. Anne ve babasının gözlerine bakamıyordu. Aysun, titreyen ellerini, Haluk’un terlerin öbek öbek söküldüğü alnında ve saçlarının arasında dolaştırıyordu. Hassas bir sesi vardı oğluna seslenirken:

“Haluk!”

Haluk, gözlerini usulca açıp yeniden kapamıştı. Anne, ağlamaklı sesiyle sürdürüyordu ısrarını:

“Duyuyor musun beni?”

Gözleri kapalıydı, ama hafifçe kımıldatmıştı kafasını. Baba, yorgun bir seyir içinde oğlunu izliyordu. Anne, yatağın kenarına hafifçe ilişmişti.

“Ağlama, affettik seni. Kurtuldun çok şükür!”

Yeniden aralamıştı kirpiklerini ve ilk kez mırıldanıyordu:

“Anne, araban çok mu kötü?”

“Deli çocuk, ucuz atlattın! Ne önemi var arabanın?”

Baba ise dişlerini sıkarak güç bela konuşabiliyordu. “Bir şeyin yok ya, şimdilik takma bunları kafana!” diyebilmişti. “Alnına birkaç dikiş atıldı, sol kolun kırılmış ve sol bacağında ezilmeler var. Kısa zamanda atlatırsın, üzülme!”

Güneş, sıkıntılı doğmuştu bu sabah. Doktorlar, Haluk’un birkaç gün daha hastanede kalabileceğini söylemişti. İç kanama ve beyinde hasar oluşma riskine karşılık en az yetmiş iki saat müşahede altında tutulması gerekiyordu Haluk’un. Aysun, anne ve babasını aramıştı günün ilerleyen vakitlerinde, onlar da hadiseden haberdar olsunlar diye.

Suçluluk psikolojisini atlatamayan Haluk’un benzi uçuktu. Kirpiklerinin arasından süzülerek akan yaşlar utançlıydı. Anneanesi, dedesi ve kız kardeşi gelmişti ziyaretine. Haluk’un tavrı şaşırtıcıydı. İlgilenmemişti hiçbiriyle. Koyu bir keder içindeydi bakışları. Bütün yakınları baş ucunda olmasına rağmen Haluk, inanılmaz bir yalnızlığın içinde hissediyordu kendini. Dedesine, anneanesine ve kız kardeşine karşı duyarsızdı. Kendine içtenlikle sorulan sorulara kısa ve isteksizce cevap vermesi dikkat çekiciydi. Saçlarında kız kardeşinin parmakları dolaşıyordu. İçli bir sesi vardı kardeşin:

“Abi aç gözlerini. Seni seven insanlara karşı bu kadar ilgisiz olamazsın!”

Bu seslenişin ardından Haluk, kirpiklerini hafifçe aralayıp baş ucunda duran anneanesine ve dedesine buğulanan gözlerle baktı. Kız kardeşinin, anne ve babasının üzerinde perçinledi gözlerini. Onları seyrederken derin, hassas bir nefes indirdi ciğerlerine. Düşünceleri oldukça karışık, duyguları da bir o kadar hassasiyet kazanmıştı. Hıçkırarak ağlayacakmış görüntüsü veriyordu. Bakışlarını, saçlarını

titrek parmaklarıyla okşayan kardeşine çevirmişti en son. İçli, buğulu, anlık bir bakış bırakmıştı gözlerinde. Usulca kapamıştı gözlerini. Tespih tanesi iriliğinde yuvarlanan yaşlar, sessizce dökülmüştü gözlerinden. Ailedeki herkesin takibindeydi iki kardeşin davranışları. Füsün, endişeye kapılmıştı abisini izlerken.

“Abi, bırak ağlamayı da konuş biraz!”

Aysun, Haluk’un yanına sokulmuştu, Özkan da ilişmişti yatağının kenarına. Haluk’un beyninden geçenleri okumuş gibi anlamlı bir tavır sergilemeye başlamışlardı. Anne, sitemkâr ve oldukça duygusaldı oğluna yaklaşılmaya çalışırken.

“Şu an buradakilerin dışında baş ucunda olmasını istediğin biri mi var Haluk?”

Bu sözler, Haluk’un yarasına tuz biber ekmişti. Kahırla açmıştı gözlerini. Dolukan, ortalığı velveleye veren bir tonda seslendi annesine:

“Ben, dedemi istiyorum!”

Dedesi Cevat Bey’in gözlerinin içi gülmüştü bu sesi duyunca. Şefkat doluydu bakışları. Tam karşısına geçmişti ona seslenirken.

“Haluk, oğlum ben buradayım!”

Haluk, açık sözlü bir çocuktü, sözü eğip bükmeyi hiç sevmezdi. Dedesinin yüzüne dikkatle baktı, aradığını bulamayışın sinyalleri vardı gözlerinde.

“Seni gördüm dede...”

Cevat Bey’in neşesi aniden sönmüş, sesinin tonu iyice düşmüştü.

“Ya başka?”

“Ben, Harun dedemi istiyorum!”

Anne, Haluk’u duyunca utanmış, zor anlar yaşamıştı. Yüzü alev alev kızarmıştı utancından.

“Böyle bir ayrım yapmamalısın Haluk! Bak, Cevat deden de anneannen de baş ucundalar. Onlar da seni en az Harun deden kadar seviyorlar.”

Haluk, annesinin sözlerine fazla iltifat etmemiş gibiydi. Cevat Bey’e dikmişti gözlerini.

“Affedersin dede. Ben, sizleri de çok seviyorum, ama şu an Harun dedem de yanımda olsun isterdim.”

Daha fazla konuşamamıştı. Gözlerini yummuş, dişlerini sıkmıştı ve gözyaşlarıyla ifade ediyordu duygularını. Sükûtu, içinde bulunduğu ruh ikliminin tercümanıydı aslında. Babası gözyaşlarını siliyordu parmaklarının ucuyla.

“Bizi çok üzüyorsun evladım. Bak, her şeyi unuttuk. Yanındayız, bırak ağlamayı artık!”

Haluk, gözlerini açmamıştı. Zor durumdaydı, sıkıntılı bir sesi vardı.

“Bana Harun dedemi çağırın, onu çok özledim.”

“Tamam, ağlama! Birazdan ararım. Ama önce bir sorum olacak sana. Söyler misin Haluk, Harun dedenin haricinde herkes yanındayken onu sormanın sebebi, ona karşı hepimizi aşan bir sevgi beslemen mi?”

“Evet baba! O, benim için çok önemli. Emek verdim o! Onu çağırılmazsan içine düştüğüm uçurumdan çıkamam. Ben dedemi istiyorum!”

Baba, Haluk’la konuşurken çok sakindi.

“Peki, Haluk. Bizlerde olmayan ne buldun onda?”

Haluk, bu soruyu fazla düşünmeden cevapladı:

“Ŗu an kelimelerle ifade edemem baba. Sadece onu çok özledim.”

Herkes payına dŖeni almıŖtı bu sözden. Zorlama bir konuŖmaydı babanın dudaklarından dökülen.

“Peki, Harun dedeni çağıracağım, fakat bunun için bir Ŗartım var.”

Gözleri parlamıŖtı Haluk’un. Aceleyle sordu babasına:

“NeymiŖ o Ŗartın?”

“Biraz gülümsemem ve seni seven bu insanlarla somurtmadan konuŖman.”

“Tamam, baba. Bu sözlerden sonra gülümsemek kolay.”

İstanbul ufuklarında gün solmaya baŖlamıŖtı. Harun Bey, hastanenin önüne geldiğinde nefes nefeseydi. Aldığı telefondan hemen sonra yürek ırpıntısıyla ıkmıŖtı evden. Kıyafetlerini intizamsızca valizine koyup apar topar ıkmıŖtı yola. Ankara Havalimanı, İstanbul semaları derken bir taksiye atladđı gibi soluğu hastanenin önünde almıŖtı. Canı kadar seviyordu torununu; Haluk da dedesini. Bu yakınlık, Haluk’un anne ve babasını bile kısıkandıracak derecede hissettiriyordu kendini. Oğlundan haberi alınca neye uđradđını ŖaŖırmıŖtı.

Harun Bey, tecrübeli bir eğitimciydi. Vücudun gıdaya muhtaç olduğu gibi ruhun da dengeli beslenmeye ihtiyaı olduğunu bilen biriydi. YetmiŖ yaŖında olmasına rağmen din ve bakımlıydı, otoriter bir insandı. Torununu fiziki ve ruhi bakımlardan kendine benzetirlerdi daha çok. Dede ve torun arasındaki bu sevgi yumağı, herkesi kısıkandıracak derecede derin ve itendi. Haluk, dedesinin hareketlerinden

ses tonuna kadar, mizacında ne varsa ayrıntılarıyla taklit etmeye çalışırdı.

Harun Bey, hastaneye vardığında huzursuzdu, merak içindeydi. Telaşla müracaata gelip torununun ismini vermişti. Heyecanlıydı, şaşkınlık her hareketine sinmişti.

“Haluk Saruhan. Trafik kazası!”

Görevlinin kulakları seste, parmakları tuşların üzerinde ve gözleri ekranın verdiği bilgilerdeydi. Çok geçmeden cevaplamıştı Harun Bey’i:

“Birinci kat, 22 numara.”

Katın merdivenlerini delikanlı edasıyla tırmanmıştı Harun Bey. Kalbinin atışlarına aldırış bile etmiyordu. Koridor da düzensiz adımlarla yol alırken gözleri kapıların üzerindeki numaralaraydı. Nihayet Haluk’un odasını bulmuştu. Kapısı aralık duran odaya nefes nefese dalmıştı. Alevden bakışları önce hasta yatağında yatan Haluk’a kilitlenmişti, sonra yatağın kenarında bir sandalyede oturan oğluyla göz göze gelmişti. Haluk ise başını sol kolunun üzerine doğru çevirmiş, gözlerini kapamış ve uykuya dalmıştı. Bir ses bozuyordu odanın kasvetini. Oturduğu sandalyeden kalkan oğlunun sesiydi bu.

“Baba!”

Bu ses, Haluk’un yakaza hâlindeki dinginliğini dışarı açmaya yetmişti. “Baba!” sesiyle açmıştı gözlerini ve başını hafifçe çevirip elektriklenen pırıltılarla bakmıştı karşısında duran adama. Beklenmedik bir heyecan patlamasını da beraberinde getiriyordu sükûtu bozan bu ses:

“Dedeee!”

Harun Bey, kendisine, “Hoş geldin,” demeye hazırlanan oğlunu umursamayıp Haluk’a yönelince Özkan, beyninde